

Pikkutalo

Olipa kerran Metsolan kaupungissa vaaleanpunainen pikkutalo. Pikkutalo oli rakennettu 1920-luvulla, jolloin sodan varjo väistyi, jazz musiikki soljui saleihin gramofoneista, vallattomuus ja iloinen mieliala valtasivat kylät ja kaupungit läpi pohjoisen maamme kieltolaista huolimatta tai ehkäpä sen ansioista.

Vaaleanpunainen pikkutalo kökötti rauhassa puiston reunalla. Se oli rakennettu aikansa tyyllillä paksuista hirsistä. Pikkutalon salissa oli kaakelitakka kodille lämpöä antamassa , kyökissä oli puulämmitteinen kotiliesi, alakerrassa oli talon sauna puukiukaineen, patoineen pävineen.

Talossa asui vuosien varrella monia eri perheitä. Uusien sotien tullessa se selvisi urheasti paikallaan seisten, koska hirsitalot harvemmin pakoon pääsevät. Sodat ja pommitukset seurasivat toisiaan, mutta pikkutalo oli suojana kodin ihmisille.

Siinä se seiso i läpi vuosikymmenten ja näki vuosien vierivän ja sukupolvien vaihtuvan.

2000- luvulle päästyään talo alkoi olla jo vanhuksen iässä. Paikkoja kolotti, nurkkia naristi, hiirikin pääsi pikkukoloistaan sisään.

Pikkutalon ihmiset uudistivat taloa miten ajan henki saneli. Sähkölamput syttyivät sotien jälkeen, kaasuhella muuttui sähköhellaksi, 1950 -luvulla viemäri, wc ja juokseva vesi yleistyivät. Jääkaappi ”mikä keksintö” tuli pikkutalon kyökkiin myös 50-luvulla. Öljylämmitys vaihtui 1980-luvulla sähkölämpöön ja 2010-luvulla pikkutalo lämpeni maalämmöllä.

Vaaleanpunainen pikkutalo jos kuka sai kokea ihmisen kekseliäisyyden ihmeitä.

Kunnes eräänä päivänä, luonto näytti mahtavat voimansa. Hirmuinen lumimyrsky puhalsi Siperiasta läpi kotiseutujemme. Tuuli puhalsi, lunta lensi, pakkaneen paukkui. Puita kaatui kovissa tuulenpuuskissa katkoen sähkölinjoja.

Aamu valkeni sinisen kylmänä Metsolan kaupungissa puiston reunalla, jossa pikkutalo nökötti.

Talossa oli hyytävän kylmä, hirsiseinät paukahtelivat pakkasessa. Vettä ei tullut taloon, tietokoneet eivät toimineet, radio oli hiljaa, jääkaappi oli pimeä.

Oh my God!!! Sanoivat talossa asuvat nykyteinit. Mitä nyt tapahtuu!!! Mitä nyt tehdään???Kännykän akutkin olivat tyhjä t. Katastrofin ainekset olivat ilmassa.

Perheen reipas äiti-ihminen sanoi lapsilleen: Ei mitään hätää. Onneksi asumme juuri tässä pikkutalossa.

Puuliiterissä oli onneksi puita. Talon hella lämmitti keittiön, salissa roihusi iloinen liekki takassa. Vettä saatiin hanoista sen verran, että muutama ämpäri täyttyi vedestä. Jääkaapin ruoat vietiin kylmään tilaan kuistille. Kotilieden uuni keittiössä kypsytti perheelle karjalanpaistia. Saunakin saatiin lämpenemään, padassa höyrysi lämmin vesi.

Tunnelma oli lämmin, hiljaisempaa oli kuin muina päivinä. Kaikki kodin laitteet olivat hiljaa. Tuli tunne, että pikkutalo se meitä tässä hiljaa kuunteli.

Talo pysyi lämpimänä, ja lämmintä ruokaa saatiin vatsoihin. Kynttilän valossa pelattiin korttia ja kerrankin tuntui siltä, että oli aikaa kohdata tässä ja nyt. Saunan jälkeen oli hyvä nukahtaa lämpimien vällyjen alle.

Läpi pakkasyön olivat nuo ”aikamme sankarit”, paikallisten sähkölaitosten sähkömiehet uurastaneet kovissa oloissa sähköverkkojen kimpussa.

Aamu valkeni kylmänä ja aurinkoisena.

Ja mikä ihana aamu!!! Sähköt toimivat jälleen!!!

MokkaMaster alkoi suloisesti ropsottaa kahvia uniselle talon välle, vettä tuli hanoista ja vessankin sai vedettyä. Talossa oli mukavan lämmin, ja radiossa soi hiljaa Eppu Normaalin laulun sävelet: ”Sähköt sain sähkökitaraan, sähköt vain en muuta tarvitsekaan”. Elämä palasi nykyhetkeen, niin ihanaa kuin pieni aikamatka menneisyyteen olikin.

Vaaleanpunainen pikkutalo puiston reunalla Metsolan kaupungissa onnistui jälleen kerran suojaamaan kotiväkeään. Se oli rakennettu aikana, jolloin suurimmalla joukolla ei vielä sähköä ollutkaan.

Päivä ilman sähköä kauhistutti, mutta pikkutalon takia selvisimme. Entä jos polttopuita ei olisi ollut? Se olisikin toinen tarina se.